

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 17. novembra 2014. god.
Br. Ref.:RK729/14

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI86/14

Podnosilac

Advije Nimani

Ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda Kosova Rev. br. 32/2014, od 13. marta 2014. godine

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Enver Hasani, predsednik
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Kadri Kryeziu, sudija
Arta Rama-Hajrizi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podnela gđa Advije Nimani (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), zastupljena od strane g. Safeta Voca, advokata iz Mitrovice.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost presude Vrhovnog suda Kosova, Rev. br. 32/2014, od 13. marta 2014. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ustavnost odluke Vrhovnog suda Kosova, koja je prema podnosiocu zahteva "*... nezakonita i u suprotnosti sa odredbama člana 31. stav 1 Ustava Republike Kosovo*".

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) i članu 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/121 (u daljem tekstu: Zakon).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 14. maja 2014. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 10. juna 2014. godine, predsednik suda je odlukom br. GJR. KI86/14, imenovao sudiju Altaya Suroyia za sudiju izvestioca. Istog dana, predsednik suda je odlukom br. KSH. KI86/14, imenovao Veće za razmatranje sastavljeno od sudija: Robert Carolan (predsedavajući), Ivan Čukalović i Enver Hasani.
7. Dana 19. juna 2014. godine, podnosilac je obavešten o registraciji zahteva. Istog dana, po jedna kopija zahteva je dostavljena Vrhovnom sudu Kosova, Ministarstvu javnih službi (u daljem tekstu: MJS) i Ministarstvu unutrašnjih poslova (u daljem tekstu: MUP).
8. Dana 15. septembra 2014. godine, predsednik suda je odlukom br. KSH. KI86/14, zamenio sudiju Roberta Carolana sa sudijom Kadrijem Kryeziuom kao člana Veća za razmatranje.
9. Dana 17. septembra 2014. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i preporučilo sudu prihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

10. Podnosilac zahteva je zasnovao radni odnos sa MJS na određeno radno vreme, počev od 1. septembra 2003. godine, pa do 28. februara 2004. godine, na radnom mestu službenik podataka u Jedinici za registraciju vozila u Mitrovici. Memorandumom o razumevanju br. 840 od 21. marta 2006. godine, potpisanom između MJS i MUP, prenete su odgovornosti za pitanja registracije vozila.

11. Dana 31. marta 2004. godine, MJS je donelo odluku o prekidu radnog odnosa sa podnosiocem zahteva, zbog ozbiljne povrede discipline propisane članom 3.2 Uredbe UNMIK-a br. 2001/36 o javnim službama Kosova.
12. Gore navedena odluka je potvrđena odlukom (Ref. KA-MSHP 0807/2004 od 26. oktobra 2004. god.) Žalbene komisije MJS, odnosno odlukom (br. 1511/2006, od 25. jula 2006. godine) Nezavisnog nadzornog odbora Kosova.
13. Dana 15. maja 2007. godine, Opštinski sud u Mitrovici, presudom C. br. 638/2006 usvojio je tužbeni zahtev podnosioca, poništio gore navedene odluke MJS i Nezavisnog nadzornog odbora Kosovo i naložio MUP-u da vrati podnosioca zahteva na prethodno radno mesto sa svim pravima iz radnog odnosa.
14. Dana 18. oktobra 2013. godine, Apelacioni sud Kosova, presudom Ac. br. 785/2012, odbio je kao neosnovane žalbe MJS i MUP i potvrdio gore navedenu presudu Opštinskog suda u Mitrovici.
15. Dana 13. marta 2014. god., Vrhovni sud Kosova, presudom Rev. br. 32/2014 usvojio je reviziju izjavljenu od strane MJS i MUP i preinačio je gore navedene presude Opštinskog sud u Mitrovici, odnosno Apelacionog suda Kosova, dok je tužbeni zahtev podnosioca odbio kao neosnovan.
16. U gore navedenoj presudi, Vrhovni sud Kosova je, između ostalog, obrazložio:

Polazeći sa tako utvrđenog činjeničnog stanja, Vrhovni sud Kosova je našao da su sudovi nižeg stepena pravilno i potpuno utvrdili činjenično stanje koje se odnosi na ključne činjenice za pravilno suđenje ove pravne stvari, ali na osnovu takvog stanja, prema oceni ovog suda, pogrešno su primenili materijalno pravo kada su našli da je tužbeni zahtev tužilje osnovan.

Ovaj sud ocenjuje da su obe presude nižih stepena, kao osnov za usvajanje tužbenog zahteva tužilje uzele činjenicu da je tužilja na osnovu pravosnažne krivične presude P. Br. 518/2005 od 10.4.2006. god. oslobođena od optužbe za delo koje se odnosi na ovaj slučaj. Na osnovu člana 14 ZPP- a, u parničnom postupku sud, u smislu postojanja krivičnog dela i krivične odgovornosti izvršioca, je vezan sa pravosnažnom presudom krivičnog suda, kojom je optuženi proglašen krivim, a nije vezan sa presudom kojom je oslobođen krivične odgovornosti, bez obzira na razloge oslobođenja. Iz spisa predmeta je utvrđeno da u radnjama tužilje postoji zloupotreba radnih dužnosti koje su predviđene kao povreda Pravila kodeksa ponašanja CSK- a, na osnovu II poglavlja, člana 2.1, tačka c, q i prilog pravila ponašanja i SHT, tačka 4, 6, 10 Uredbe 2001/36 i Administrativnog naređenja 2003/2 član 30.1, pod a, c, predviđene na osnovu postupka o upravljanju osobljem, poglavlje IX, postupci discipline, poštenja i ponašanja, korak 4.2, pod 1, 2 korak 5, 4.1, 5.4.9, prevazilaženje nadležnosti i zloupotreba službene dužnosti.

Tužilja kao službenik za evidentiranje podataka je trebala da deluje u skladu sa dopisom od 4.11.2003. god. predstavljenom od strane Centralne kancelarije za registraciju vozila u Prištini, kojim su obavešteni o vozilima

koja ne smeju da se registruju pošto ne poseduju validnu dokumentaciju. Međutim, ista je bez provere u DUD- falsifikovana carina je registrovala vozilo koje je bilo zabranjeno da se registruje, činjenica koja je utvrđena na osnovu kontrole od 27.11.2003. god.

Sudovi nižeg stepena su pogrešno primenili materijalno pravo kada su ustanovili da je tužbeni zahtev tužilje osnovan, jer članom 30.1., pod a, b i t, Administrativnog naređenja 20003/2 o primeni Uredbe UNMIK-a br. 2001/36 o civilnoj službi ugovora su predviđene povrede kodeksa ponašanja, koje kao posledica imaju predviđenu disciplinsku kaznu.

Navodi podnosioca

17. Podnosilac zahteva tvrdi da je Vrhovni sud “odlučio po reviziji i prilikom odlučivanja po ovom vanrednom pravnom sredstvu nije imao pravo da odbije tužbeni zahtev tužilje već samo da ukine presudu prvostepenog i drugostepenog suda i da predmet vrati na ponovno odlučivanje i presuđivanje”.
18. Podnosilac zahteva tvrdi da se Vrhovni sud “prilikom odlučivanja pozvao na dopis od 14.11.2003. god., koji uopšte ne postoji u spisima predmeta i nijednom nije izveden kao dokaz pred prvostepenim i drugostepenim sudom”.
19. Podnosilac zahteva traži od suda “da ukine presudu Vrhovnog suda Kosova Rev. br. 32/2014 i da istu proglašati protivpravnom i u suprotnosti sa odredbama člana 31. stav 1 Ustava Republike Kosova”.

Prihvatljivost zahteva

20. Sud primećuje da, kako bi bio u stanju da reši zahtev podnosioca, je prvo potrebno da ispita da li su ispunjeni uslovi prihvatljivosti propisani Ustavom i dalje utvrđeni Zakonom i Poslovníkom.
21. Sud se poziva na član 113.7 Ustava, koji propisuje:

“Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”
22. Sud uzima u obzir i pravilo 36 (1) c) Poslovníka, koje propisuje:

Sudu je dozvoljeno da rešava zahteve:
(...)
c) samo ako zahtev nije očigledno neosnovan.
23. Što se tiče tvrdnji podnosioca zahteva, sud primećuje da je Vrhovni sud Kosova doneo obrazloženu odluku u kojoj je jasno razradio obavezu podnosioca zahteva kao zaposlene u odnosu na poslodavca, kao i način na koji treba da se primenjuje materijalno pravo od strane nižestepenih sudova u ovom slučaju.

24. Ustavni sud naglašava da nije sud utvrđivanja činjenica i pravično i potpuno utvrđivanje činjeničnog stanja je puna nadležnost redovnih sudova, dok je uloga Ustavnog suda da obezbedi saglasnost sa pravima koja su garantovana Ustavom i drugim zakonskim instrumentima. Dakle, Ustavni sud ne može da deluje kao sud četvrtog stepena (vidi slučaj: *Akdivar protiv Turske*, br. 2189/93, ESLJP, presuda od 16. septembra 1996. godine, stav 65, takođe vidi slučaj: KI86/11, podnosilac zahteva *Milaim Berisha*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. aprila 2012. godine).
25. Pored toga, zahtevom se nije dokazalo da je Vrhovni sud delovao na proizvoljan ili nepravičan način. Nije dužnost Ustavnog suda da zameni svoju ocenu činjenica sa ocenom redovnih sudova i kao opšte pravilo, to je dužnost redovnih sudova da ocene dokaze koje imaju na raspolaganju. Dužnost Ustavnog suda je da utvrdi da li su postupci pred redovnim sudovima bili u celini pravični, uključujući i način uzimanja dokaza (vidi slučaj: *Edwards protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 13071/87, Izveštaj evropske komisije o ljudskim pravima od 10. jula 1991. godine).
26. Činjenica da se podnosilac zahteva ne slaže sa ishodom slučaja ne može da posluži kao pravo da pokrene argumentovan zahtev o povredi člana 31 (pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava (vidi slučaj: *Mezotur-Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske*, br. 5503/02, ESLJP, presuda od 26. jula 2005. godine).
27. U ovim okolnostima, podnosilac zahteva nije dokazima potkrepio svoju tvrdnju o povredi člana 31 (pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava, jer činjenice koje je izneo ni na jedan način ne ukazuju da su mu redovni sudovi uskratili prava garantovana Ustavom.
28. Shodno tome, zahtev je očigledno neosnovan i treba da se proglašeni neprihvatljivim u skladu sa pravilom 36 (1) c) Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu članom 113.7 Ustava, članom 47. Zakona i pravilom 36 (1) c) Poslovnika, 17. septembra 2014. godine jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Altay Suroy

Predsednik Ustavnog suda

Prof. dr Enver Hasani